

اول می، روز همبستگی کارگران را گرامی میداریم!

کارگران با اتحاد و مبارزه شان در اول می، به سرمایه داران مستبد نشان دادند که آنها دارای ظرفیت و قدرت بزرگ و نیروی شکست ناپذیر جامعه سرمایه داری هستند. روز اول می، روز دفاع از حقوق و خواست های بحق کارگران در برابر سرمایه و در کل دولت های استثمارگر و طبقات بهره کش است. روز اول می، روز گرامیداشت و تجدید پیمان با خون کارگران جانباخته و سایر زحمتکشان فرودست است؛ اول می یعنی روز تعهد مجدد برای مبارزه، پیگیری و قاطعیت بیشتر طبقه کارگر علیه پارازیت های سرمایه و عمال چپاولگر امپریالیزم.

در روز اول می، کارگران در حمایت با سایر طبقات فرودست اعتراضات سراسری علیه چپاول، برده گی، جنگ افروزی، ترور، اختناق، سرکوب، بیماردمان، آواره گی، فقر، فلاکت، بهره کشی، بیکاری و همه فجایع و مصیبت هایی که ارمغان جامعه سرمایه داری و استثمارگرانه است، به راه می اندازند.

در چنین روز با شکوهی، کارگران و زحمتکشان کشور ما در بند و اسارت بنیادگرایی و تحجر مذهبی قرون وسطایی و حاکمیت عمال استعماری سرمایه داری امپریالیستی چنان خرد و خمیر می شوند، که حتی از ابتدایی ترین

حقوق کارگری شان نیز محروم هستند. کارگران کشور ما ضمن اینکه اجازه تشکل پذیری رسمی ندارند، متأسفانه به گونه زیرزمینی نیز از تشکل پذیری لازم برخوردار نیستند.

امارت اسلامی طالبان دشمن کین توز آزادی های پایه یی و دموکراتیک برای کارگران و سایر زحمتکشان هستند. درین میان زنان کارگر و زحمتکش هیچ نوع آزادی ندارند، حتی آزادی کار کردن و گردش آزاد در بیرون از خانه. زنان کارگر و زحمتکش مثل کارگران و سایر زحمتکشان مرد در فقر و رنج بسر می برند و آزادی کار کردن، آزادی تحصیل و آموزش آنان و دختران شان، آزادی اعتراض بر بهره کشی و ستم دولتی و غیر دولتی و فریاد شان برای حقوق اولیه قذغن و ممنوع اعلام شده است. کارگران و زحمتکشان ص ۳

د فلسطین له آزادی غوښتونکي غورځنگ ملاتړ وکړو

د فلسطین ولس څو لسیزې کېږي، چې د اسرائیلي فاشیستانو او د لودېڅو ستمگرو دولتونو، د گډو ښکېلاکي موخو له امله وژل کېږي، رپرېري او د ظلم او ستم تر لاندې ژوند تېروي. لودېڅ دولتونه، چې په ټوله مانا له خپل ستراتیژیک ملگري، اسرائیل څخه ملاتړ کوي، په دې بېرحمانه جگړه کې د خپلو اقتصادي گټو په پام کې نیولو سره د زرگونو ماشومانو، مېرمنو او نارینه وو وژل نه یوازې بی ارزښته گڼي، بلکې د وسلو په پلورولو

او له اسرائیل څخه په سیاسي ننگې سره له دې خونگړې جگړې څخه هر اړخیزه ملاتړ هم کوي.

که یوې خوا ته لودېڅ ښکېلاکگر دولتونه د اسرائیل تر څنگ ودرېدلي دي، له بلې خوا بنسټپال او ارتجاعی دولتونه بیا د فلسطین د بنسټپالو په ملاتړ خپلې اوږدمهالې او ستراتیژیکې موخې تعقیبوي. د دې تر څنگ ډېری عرب ارتجاعی دولتونه، چې د بېلابېلو لودېڅوالو ښکېلاکگرو د نوکرۍ پرې

پر غاړه لري، یا په ښکاره له لودېڅ دولتونو سره ودرېدلي او یا هم په شرمناکې چوپیتا سره دا ظلم او ستم تائیدوي.

خو په دې مینځ کې دریم اړخ، د نړۍ د ولسونو او د ملي دموکراتو هېوادونو، بنسټونو او غورځنگونو اړخ دی. دا اړخ پر فلسطیني پرگنو تېر او اوسنی ظلم او بېلوس غندي او د خلکو له گټو ملاتړ کوي. په غزه کې د اوسني ناوړین په غبرگون کې د ډېر شمېر

اعتراضونو تر څنگ همدا څو ورځې مخکې د امریکې په متحده ایالتونو کې د کلمبیا پوهنتون محصلینو، چې د فلسطیني وگړو د وژنې او د اسرائیل دولت د جنایتونو په وړاندې د اعتراض په نښه د پوهنتون ودانۍ نیولی وی، د دې ملاتړ یو ولسي پرتیمینه بېلگه ده. د امریکې د ښکېلاکگر او مستبد دولت څارندوی، چې د فلسطین د وگړو په ننگه هېڅ ډول مخ ۵

توماج صالحی د آخوندیزم پر ضد فریاد

د دې آزادي غوښتونکي غږ ملاتړ وکړو!

ښکاره ده چې د اعتراض موسیقي او ترانه هغه خطرناکه وسله ده، چې مستبدین، زورواکي او ستمگران ترې سخت ډارېږي. اعتراضی موسیقي، پارونکې ترانې او د پرگنو د هیلو او آرزوگانو فریاد، غلیمان ویروي. د اعتراض موسیقي، د ولس موسیقي ده. د اعتراض ترانه، د ولس غږ او آواز دی. د همدې لپاره دا اعتراض، دا موسیقي، دا ترانه، دا غږ او آواز ولسونه متحدوي، پاروي، یون او حرکت ته یې رابلې او د مبارزې ډگر ورباندې بهاندوي.

که پرون په لاتینې امریکا کې ویکتور خارا ولسونه په خپل غږ مبارزې ته هڅول او دیکتاتور پینوشې یې غږ وواژه، نن زموږ په گاونډ ایران کې، خامنه ای دیکتاتور غواړي د توماج صالحی آواز ووژني. توماج صالحی، که د ایراني ولس آواز دی، زموږ ستمخپلي افغانان هم له یاده ناسي او درد او ربه یې فریادوي او د استبداد پر ضد یووالي ته یې رابلې.

توماج صالحی د هنر یوه وسله وال دی، یو چریک او یو پوځي دی. توري، کلیمې، قافیې، ردیفونه، آواز، موسیقي، آهنگ، ترانه د هغه وسله ده. هغه دا وسله په پرمتمین ډول کاروي، پر دې وسلې مین دی او حرمت او ویاړ یې ساتي. نو د همدې لپاره د آخوندي رژیم د زندانونو د تورو تمبو شاته د اعدام شېبې شمېري.

صالحی، یو اتل دی. د ایران د ولس اتل او زموږ د ولس یو خواخوږی. هغه په داسې حال کې زموږ د ولس د آزادۍ، برابرۍ او ویاړ هیله کوي، چې له بده مرغه ډېری ایرانیان په فاشیستي اند او لیددود سره افغانانو ته په سپکه سترگه گوري او سپکاوی یې کوي او یو شمېر افغان ترانه ویونکي غواړي په ترانو سره توکمیز نفاق او کرکې ته لمن ووهي.

د ولس آواز برید نه پېژني، پوله او هېواد نه پېژني، شعار یې ورورلي او انسانیت دی. که صالحی په ایران کې د اسلامي جمهوریت آخوندي رژیم په وړاندې د خپل ولس او وگړو له شرافت ملاتړ کوي او د دې ملاتړ او ننگې لپاره په خپلو ترانو کې د خپل اعدامېدلو وړاند وینه کوي، پر افغانانو هم غږ کوي چې سپکاوی مه منئ، په آزادۍ کې مړه شئ. «نړۍ» ته په تمه مه اوسئ، «نړۍ» ستاسې په وړاندې ودرېدلی، تاسې د آزادۍ په لاره کې یوازې یاست، چې مه پاتې کېږئ، مه ډارېږئ، وجنگېږئ او په آزادۍ کې مړه شئ. که توماج له یوې خوا د خپل فاشیست حکومت په وړاندې غږ پورته کوي، چې جابر حاکم به محاکمه کړو او د خپلو هغو هېوادوالو په وینو، چې د ایران آخوندي او ملايي رژیم تویی کړي، قسم خوري چې دا وینې به بی قصاصه او بی انتقامه پاتې نشي او د ولس له غچ به هېڅ قاتل وننښتېدلی شي، همدا ډول د افغانستان وگړو ته پیام ورکوي، چې طالب د ایران د آخوندي رژیم مزدورگی دی او د خلاصون لاره په اتحاد او پیوستون کې ده. هغه د ایران زیارکښه او ستمخپلي وگړي د افغانستان د ستمخپلو انسانانو وروڼه گڼي او په دې ډول د یو گډ او مشترک درد آواز پورته کوي، هغه په داسې حال کې دا آواز جگوي، چې زموږ په هېواد کې د «شفق سیاه پوش» په شان شوراي نظاري او جهادي ترانه ویونکي، ټول پښتون ملت ته د «قبیله وحشت» ترانه وايي.

د توماج صالحی روښانپاله لید، روښانگرانه غږ او پارونکې او متحدونکې ترانې او د انسانیت په شعار سمبالې سندرې، هغه څه دي چې د ایران آخوندان یې په ډار اچولي او هغه یې د همدې لپاره په اعدام محکوم کړی دی. توماج صالحی له اعدامېدلو څخه کوم ډار نلري، هغه وړاندې له دې په خپلې ترانې «طناب دار» کې په روښانه پیام ورکړی دی: که غږ می غلی هم کړی یې فایده دی، زه د یوه

باشرفه زمري په شان مرم، نه تسلیمېږم، د دار پری خکلوم او له ویاړ سره یې په غېږه کې نیسم.

د دې آزادي غوښتونکي مبارز سندرغاړي د اعدام حکم صادرول، د ایران د آخوندي رژیم د فاشیستي کړنو تداوم او د یو توتالیتر مذهبي دولت منځپانگه او ماهیت لا په ښه توگه برنډوي. فاشیستان کولای شي صالحی اعدام کړي، خو څنگه چې هغه په خپله وایي، چې میلیونونه بذرونه پاشل شوي دي، چې هر یو د خپل رول لوبولو په انتظار دي، نو بی له شکه دا میلیونه بذرونه به سبا په هغه توفان بدلېږي، چې د ولس د ښېرازۍ او هوساینې او خلاصون په پار به د آخوندیزم ماتی ښکاري.

د صالحی تر څنگ ودرېدل او د هغه د ژوند لپاره غږ پورته کول د انسانیت تر څنگ ودرېدل او د انسانیت لپاره غږ پورته کول دي.

که غږ می غلی هم کړی یې
فایده دی، زه د یوه باشرفه
زمري په شان مرم، نه
تسلیمېږم، د دار پری خکلوم او
له ویاړ سره یې په غېږه کې
نیسم.

اول می، روز همبستگی...

در کل، و بخصوص کارگران و زحمتکشان زن همه روزه مورد پیگرد، توهین و تحقیر قرار می‌گیرند و ربودن استخباراتی آنان، اسارت، شلاق و سنگسار و محاکمات صحرایی زنان کشور ما جنایتی است که هر روز شاهد آن هستیم.

زنان کارگر و زحمتکش، که نیمی از پیکر جامعه ما را می‌سازند، از تمام حقوق انسانی، اجتماعی، سیاسی و فرهنگی محروم شده‌اند و مورد بدترین برخورد غیر انسانی طالبان قرار گرفته‌اند. طالبان میراث داران واقعی جهادی‌ها در ضدیت با زن و بخصوص زنان

کارگر و زحمتکش کشور ما هستند. امروز اگر جهادی‌ها اکت و ادای حقوق زن درمی‌آورند، همه برای فریب مردم است؛ ورنه همین جرثومه‌های کثیف که اسلاف جنایتکار هستند، مثل طالبان با زنان با هیستری بنیادگرایانه برخورد می‌کردند.

بیش از چهل دهه جنایت و کشتار در کشور ما اکنون به مردم، یعنی کارگران، دهقانان و سایر زحمتکشان مثل مامورین، اهل کسبه، روشنفکران آزاده

بردارند، از کوچکترین گام می‌توان آغاز کرد و آهسته آهسته با استحکام بیشتر بر این راه گام‌های بیشتر نهاد. هر روشنفکر و روشنگر آگاه، متعهد و مدافع منافع مردم، هر آن چه که در توان دارد می‌تواند برای تقویت بیشتر مبارزه‌های بخش مایه بگذارد. امروز هیچ چیز دیگر به اندازه یک قدم برداشتن برای رهایی از ستم و جباریت ارزش ندارد، بیایید همین امروز این قدم را برداریم و هر کس نقش خود را طبق استعداد و توانایی‌مان ایفا کنیم.

«... و آفتاب نمی میرد»؛ ای کاش نمی مرد!

نکرد. او به جای روشنگری برای مردم، به تظهیر «خادم دین رسول‌الله» پرداخت، بگذریم از اینکه سکوت‌اش در برابر شخص ارتجاعی مثل خلیل‌الله خلیلی مدیحه سرای دیکتاتور فاشیست پاکستان، به نوبه خود شایسته او نبود. کوچکترین انتظاری که از واصف داشتیم پیام او به نسل جدید مبنی بر افشای حاکمیت طالبی از نوع حبیب‌الله کلکانی (خادم دین رسول‌الله) بود، اما او به عوض در مقدمه بر «عیاری از خراسان» خلیل‌الله خلیلی بر پیکر پوسیده این ملاهت‌الله صد سال پیش، چنین اشک ترحم ریخت: «من همواره از خود و دیگران پرسیده ام که آن گناه نابخشودنی حبیب‌الله کلکانی چی خواهد بود که باید این همه ملامت شود و شماتت بکشد». چه فرقی است

سرودن شعر برای رهایی و نجات ستمدیدگان کشور کنار کشید و زیر سایه دژخیمان مردم قدم زد. این است که سخن ما با واصف!

واصف، پس از رهایی از زندان در حالی که ده‌ها شاعر دیگر به جرم فکر، شعر و سرودن به رگیار بسته شدند، در پولیگون‌ها سر به نیست شدند و در کوفه قلفی‌ها جوانی‌های شان را فنا دادند، در کنار رژیم قرار گرفت که این جان‌های شیرین را نابود و هزاران انسان را به جرم آزادی کشت. او نه تنها به پاس این خون‌ها سکوت نکرد، که ای کاش می‌کرد، بل زیر علم خونین جلادان پرچی سخن گفت و شعر سرود و تقریظ نگاشت و کتاب عرضه کرد. چه فرق ماهوی درین مورد بین سلیمان لایق و

نمی‌توان از کنار واصف با بی‌مسئولیتی گذشت، زیرا «شیخ» او چنان تخدیرکننده و محسورکننده تشریف فرماست، که حتی شماری از روشنفکران پیشرو و پیشگام را نیز می‌خواهاند. واصف باختری، بدون شک افتخار و پیشناز بود؛ زمانی که با شعر و حرف و کلمه‌اش در دفاع از تهیدست‌ترین مردم کشور قرار داشت و با چراغ روشنایی به جنگ تیرگی می‌رفت. اما سهمگینانه باید گفت که با تعطیل جنگ علیه تیرگی بود که او خود، نه تنها خود را نابود کرد، بلکه در دست‌های نیروهای مرتجع، قاتلان و شکنجه‌گران چون موم قرار گرفت.

اعتراض ما بر واصف باختری، نه بخاطر بریدن از مبارزه سازمانی و حزبی است و

در مورد جایگاه شعر در تحولات سیاسی - اجتماعی بدون شک تا حدودی آگاه هستیم. همین جایگاه است که مقام شاعر و مسئولیت او را در برابر تحولات سیاسی و اجتماعی تعیین می‌کند. شاعر یا در کنار ستمگران و قاتلان قرار می‌گیرد و یا در مخالفت عریان و برنده علیه آدمکشان و ظالمان. شاعری که در برابر جنون ستم خاموش بماند، شاعر مردم نیست و شاعری که بدتر از آن در کنار ستمگران قرار بگیرد، شاعر قاتلان و جانیان است.

قرار گرفتن شاعر در جبهه مردم، الزاماً به معنی پیوستن او به یک تشکل سیاسی و تعلق حزبی نیست. شاعران فراوانی داریم و داشته‌ایم که بدون

آفتابی که نتوانست با نور اش جنایت‌های حزب دموکراتیک خلق را افشا کند، و به عوض به تن‌های فرسوده جنایتکاران خادی گرما بخشید؛ وقتی نتوانست تیرگی جهادی را بسوزاند، بلکه خود سایه شد؛ وقتی نتوانست علیه کشتار بیست ساله استعمارگران خارجی خشم مردم را شعله‌ور سازد، بلکه به مستی «دختر»ش در خاکستر اجساد توده‌ها راضی شد؛ وقتی نتوانست بر خرمن جنایت‌های فاشیست‌های دینی از جنس طالب و غیر طالب جرقه شود و سرد و کرخت باقی ماند؛ با دریغ و درد باید گفت که دوستان، آفتاب تان مدت‌ها قبل مرده بود!

میان باری جهانی و واصف باختری، اگر باری جهانی بگوید که «من همواره از خود و دیگران پرسیده ام که آن گناه نابخشودنی ملاعمر چی خواهد بود که باید این همه ملامت شود و شماتت بکشد»؟ چرا باید حق داشته باشیم باری جهانی را برای چنین عبارتی طالب بخوانیم، ولی واصف باختری را «...آفتابی که نمی میرد»؟!

اعتراض ما بر واصف باختری برای بریدن از سیاست و مبارزه پیشرو نیست، بلکه برای کنار آمدن با سیاست جنایتکارانه است. چنانچه گفته شد، او می‌توانست پس از رهایی از زندان، نه مبارزه کند و نه به سیاست مترقی کاری داشته باشد، ولی حداقل به پاس شاعران رزمنده شهید و هزاران انسان بی‌گناه که ص ۶

واصف باختری است؟!

واصف سکوت کرد. واصف در قبال خون روشنفکران پیشرو که او زمانی یکی از رهبران بود، سکوت کرد، این فاجعه برای یک شاعر مطرح و نویسنده بزرگ چیز کمی نیست. اما واصف سکوت نکرد، او از «خادم دین رسول‌الله» گرفته تا زیر سایه جنایتکاران پرچی و قاتلان اخوانی قدم زد و انرژی گذاشت.

اعتراض ما بر واصف باختری حتی برای تعطیل مبارزه‌اش علیه ستمگران نیست، بلکه اعتراض ما برای همراهی او با ستمگران است. کوچکترین انتظاری که ازین نویسنده بزرگ و شاعر مطرح داشتیم، ننگین خواندن همراهی با ستمگران و جنایتکاران بود، اما او چنین

نه برای سکوت ممتد و نه هم برای یأس و نومیدی‌اش. او به مثابه یک انسان حق داشت، چنانچه داوطلبانه تعلق تشکیلاتی را پذیرفته بود، از آن ببرد، او حق داشت سکوت کند و حتی حق داشت به گوشه یأس و نومیدی بخزد؛ با وجودی که سکوت و یأس و نومیدی، شایسته نه نویسنده بزرگ است و نه شاعری که آفتابش نمی‌میرد!

ای کاش، واصف پس از آن شعرهای ستیزگرانه و عشق به پیکار رهایی‌بخش، در بدترین حالت‌اش سکوت می‌کرد و کنار می‌کشید. اما او سکوت نکرد، کنار نرفت، فقط جبهه عوض کرد. او متأسفانه از مبارزه و پیکار به سود تهیدست‌ترین‌ها و از

وابستگی‌های تشکیلاتی با خنجر بران شعر به مصاف ستمگران رفته اند و می‌روند، که حقا نقش ارزنده ایفا کرده و می‌کنند. درین میان شاعرانی هم بوده اند که زمانی با سلاح شعرشان رزمیده اند، اما لحظه‌ای هم فرا رسیده که خسته شده و به قول برشت پیام داده اند: «مدتی دراز جنگیدم، اما حال، دیگر نمی‌توانم»؛ اما در خطاب به چنین شاعرانی باید با برشت هم‌نوا شویم: «تو خواه خطاکار باشی یا نه/ هنگامی که دیگر نمی‌توانی بجنگی نابود خواهی شد.»

یکی از شاعران ما که با دریغ و درد نابود شد، واصف باختری است. ضمن تسلیت به خانواده او،

د فلسطین له آزادي غوښتونکي...

ښه بېلگه ده: جهادي بنسټپالانو په مریټوب سره د شوروي اتحاد د یرغل په وړاندې د افغانانو آزادي بخښوونکي غورځنگ او جگړه د امریکې په «پروژې» بدله کړه، چې پایلې مو ورته ولېدلی او همدا بنسټپالان بیا په تېر شل کلن نیواک کې د امریکې د لاسپوڅي دولت برخه وه. همدا ډول د شل کلن اشغال په وړاندې، امریکې د تېرو تجربو په لرلو سره د «مقاومت» پروژه بیا هم د بنسټپالانو بلې برخې (طالبانو) ته وسپارله، چې بالاخره یې د دوحې قرارداديان د ستمگرۍ د لړۍ د غزولو لپاره د افغانانو پر اوږو د دویم ځل لپاره سپاره کړل.

د تېرو تجربو او د اوسنی پېر په پام کې نېولو سره، اړینه ده چې هر ډول آزادي بخښوونکي غورځنگ له دموکراتیکو ارزښتونو سره مل وي. تاریخ ښودلی، چې بنسټپالان په هېڅ توگه ولسونو ته آزادي نشي ورکولی. د دې لپاره ښايي د نړۍ ټول دموکرات او آزادي غوښتونکي ځواکونه او افراد په فلسطین کې د بنسټپالانو پر ځای د دموکراتو او سکيولارو ځواکونو څخه ننگه او ملاتړ وکړي؛ دا د فلسطیني رېږدلي ولس سره د پیوستون تر تر ټولو ارزښتناک قدم گڼل کېږي.

خپلو بنسټپالو موخو لپاره برمهته کړي، چې دا په هېڅ ډول د فلسطینانو آزادي غوښتونکي غورځنگ او مبارزه پیکه کولای نشي. د نړۍ ټول با وجدانه، آزادي غوښتونکي او د انسانیت پلویان دنده لري، چې د فلسطیني وگړو او پرگنو تر څنگ ودرېږي.

د دې تر څنگ چې د فلسطینانو تر څنگ ودرېږو او له مبارزې یې ملاتړ کوو، باید له یاده ونېاسو، چې په هېڅ ډول بنسټپالانو ته مشروعیت ورنکړو. د فلسطین د خلکو مبارزه هغه وخت پایلو ته رسېږي، چې له بنسټپالی مکرور او جراثیم څخه پاستوریزه شي. بنسټپالانو ښودلی چې څنگه آزادي بخښوونکي غورځنگونه د ښکېلاکرو په گټه او نفعه قرباني کړي. زموږ هېواد یې یوه

اعتراض او فریاد زغملی نشي، پر دې پوهنتون برید ویو چې د فلسطین په ملاتړ د اعتراض کمپونه له مینځه ويسي. د پولیسو دا کرغېرن چلند دونالد ترامپ، د امریکې متحده ایالتونو پخوانی ولسمشر او د راتلونکو ټاکنو نوماند، یو «ښکلی» حرکت وگڼو او معترضان یې «قهرجن لیوني او د حماس خواخوږي» ونومول. دا چټلې څرگندونې د دې تر څنگ چې د فلسطیني وگړو له وژنې څخه د ملاتړ مانا لري، په ورته وخت کې د امریکې د پانگوالې دموکراسۍ کاډبانه څېره هم په ښه توگه برښوي.

له فلسطیني وگړو څخه ملاتړ او دفاع، په هېڅ توگه د بنسټپالانو څخه د دفاع او ملاتړ مانا نلري. بنسټپالان هڅه کوي فلسطیني وگړي د

یو قائل ته

محمود درویش دا شعر یو اسرائیلي سرتېری ته په خطاب کې ویلی دی.

که «جنین» ته دې دیرش ورځې مهلت ورکړې وی
اوس به له نورو احتمالاتو سره مخ وي؛
شاید نیواک پای ته رسېدلی وي
او د یوې مور د سینې ماشوم به محاصره په یاد نلرلی
د یو روغ ماشوم په شان به لوی شوی وي
زلمیتوب ته به رسېدلی وي
او ستا له یوې لور سره به یې په ټولگي کې
د آسیا لرغونی تاریخ لوستی
شاید هم د یو بل د مینې په لومه کې گرفتار شوی وي
شاید دواړو یوه لور لرلی
چې یهودی به زیرېږدلی وي.

تاڅه وکړل، ها؟

اوس دې لور کونډه

لمسې دې یتیمه

وگوره پر خپلې میراثې کورنۍ دې څه کانې وکړئ
څنگه دې په یوه مردکي درې کوترې وویشتئ؟

«... و آفتاب نمی میرد...»

در حاکمیت جنایتکاران «حزب دموکراتیک» کشته شدند، بر خون این جانباختگان با فرهنگیان آن رژیم جنایتکار راه نرود. اما با دریغ او با بی‌مهری تمام بر این خون‌ها راه رفت. او در کنار قاتلان این رزمندگان در «کمیته ملی جبهه پدر وطن» ببرک کارمل و «اتحادیه نویسندگان و شاعران افغانستان» رژیم ستمگر، عضو شد. واصف تنها از سیاست مردمی برید، ولی متأسفانه با سیاست جنایتکارانه پرچی همکلام شد و همین بود که کودتای ننگین ثور را که خون هزاران روشنفکر، به شمول شاعران و نویسندگان را به زمین ریختاند، «انقلاب شکوهمند» خواند و به پای تجلیل آن در «حقیقت انقلاب ثور» (ارگان کمیته مرکزی حزب دموکراتیک خلق افغانستان) منتشره ۱۳۶۲ نشست: «به پنداشت من روزنامه گرمای حقیقت انقلاب ثور همواره توانسته است ارزش‌های انقلاب شکوهمند ثور به ویژه مرحله نوین و تکاملی آن را به شایستگی تحلیل و تعلیل کند و توده‌های وسیع مردم را به همراهی و همسویی با خواست‌های انقلاب فرا خواند.»

اعتراض ما بر واصف کاش تا اینجا باقی می‌ماند و با تمام دردناکی، این‌ها را تلاشی برای «حفظ جان» می‌خواندیم، که باز هم برای یک نویسنده بزرگ و دارنده لقب «... و آفتاب نمی میرد» که اکنون به یادش «ویژه‌نامه»‌ها منتشر می‌شود و از چپ و راست برایش پیام گرمی‌داشت تقدیم می‌گردد، خود یک عیب جدی است. در همین افغانستان شاعران توانا، زبده و مبارزی داشتیم که تا پای مرگ جانانه رفتند و مثل آفتاب غروب کردند تا فردا طلیعه آزادی را روشنتر در سرزمین ما بگسترانند.

ای کاش واصف باختری، همراهی با

جنایتکاران را تا اینجا ادامه می‌داد و از قطار ننگین آنان پیاده می‌شد. اما او به مجرد پیاده شدن از قطار «انقلاب شکوهمند ثور» سوار قطار دولت اسلامی اخوانی‌ها شد. واصف باختری که اخوانی‌ها را به خوبی می‌شناخت و با وجودی که می‌دانست احمدشاه مسعود قاتل تعداد زیادی از روشنفکران پیشرو در «چاه آهو» است، به جای اعتراض (حتی به گونه سکوت)، در «انجمن نویسندگان» او به کار ادامه داد.

پویا فارابی، در «گزارشی از برخی دیدارهای من با احمدشاه مسعود» نوشته است: «... واصف باختری نیز با بیان چند جمله مختصر، اما محکم و صریح، در کنار من ایستاد. مسعود رو به داکتر عبدالرحمان کرده پرسید: «خودت چه نظر داری؟» داکتر نیز با من و باختری هم نظر شد. مسعود گفت: «درست است. همین انجمن فعلی باشد. کارها و پروگرام‌های خود را تنظیم کند. اگر مشکلی پیش آمد، ما را در جریان بگذارید، کمک خواهیم کرد.» واصف با این «انجمن» بازی اکتفا نمی‌کند و چنانچه که مهران موحد در حساب فیس بوک‌اش می‌نویسد با حیدری وجودی به دیدار احمدشاه مسعود می‌رود. مهران موحد می‌نویسد که «مرحوم حیدری وجودی قصه می‌کرد که باری با واصف باختری به دیدار مسعود در جبل السراج رفته بودند. واصف باختری خطاب به مسعود گفته بود: «ما شما را به عنوان رهبر و کلان خود، از صمیم قلب، قبول داریم. اما حرف‌ها و نظراتی هست که باید با شما به صراحت در میان بگذاریم.» این دیدار واصف باختری و احمدشاه مسعود را لطیف پدram نیز در حساب فیس بوک‌اش این گونه تأیید می‌کند: «دیدار استاد واصف باختری با قهرمان ملی خود ماجرای است در خور یادآوری، اما حالا بماند؛ شاید اشاره‌ی استاد حیدری وجودی مرحوم به آن دیدار و دیدارها باشد.» و سالار عزیز پور نیز در «پسا از باختری» بخش دوم، منتشره جولای ۲۰۱۱ ضمن اینکه اشاره می‌کند که

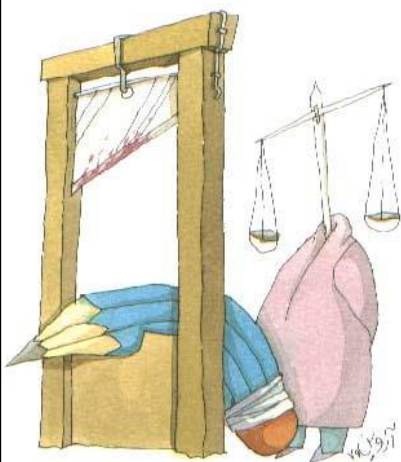
واصف باختری را همه دوست داشتند، می‌نویسد: «احمد شاه مسعود او را در راس شورای فرهنگی اداره کننده وزارت فرهنگ می‌گماشت - که از سوی وزیر فرهنگ وقت صدیق چکری رد شد.» چه فرقی است میان رفتن واصف باختری به درگاه احمدشاه مسعود و قبول رهبری او از صمیم قلب توسط او و رفتن احتمالی پیرمحمد کاروان با آن سواد نازل سیاسی‌اش به درگاه گلبدین؟!

اعتراض ما دقیقاً بر این مومیایی شدن واصف باختری در دستان جلادان، جنایتکاران و ستمگران است. اکثریت مطلق خادیست‌های دیروز و تعداد درشت جهادی‌ها و واصف را دوست دارند، بگذریم از اینکه شماری از روشنفکران، بنابر تعلقات زبانی، ملیتی و رفاقت‌های شخصی به واصف ارجح می‌گذارند. این دوست داشتن واصف توسط ستمگران خادیست و جهادی و فرهنگیان و نویسندگان و روشنفکران طرفدار اشغال بیست ساله کشور ما به وسیله نیروهای خارجی برای چه و چگونه است؟ اگر شعر واصف باختری خنجر برنده‌ای می‌بود که قلب دشمنان خادی، جهادی، طالب و ستمگران خارجی را می‌شکافت، امروز در مدح او نه «هشت صبح» «ویژه‌نامه» منتشر می‌کرد و نه هیچ خانه و مانده سرکاری و استخباراتی برایش یادبود می‌گذاشت.

چرا حتی پس از مرگ بر واصف اعتراض داریم؟ اعتراض ما بر واصف باختری، اعتراض بر روشنفکرانی است که ادعای روشنگری دارند، ولی از روی رفاقت‌های

شخصی و یا هم بنابر تعلقات زبانی و قومی بدون پرداختن به کارنامه‌های درست و نادرست واصف، او را «آفتاب» می‌سازند که «نمی میرد» و این گونه با ترویج فرهنگ ارتجاعی مخدوش ساختن مرز میان منافع مردم و منافع دشمنان مردم؛ عملاً به تداوم ستم کمک می‌کنند. اگر روشنفکر ما بدون آگاه ساختن مردم از کارنامه‌های ارتجاعی واصف (همکاری با ستمگران کشور ما)، یکسره او را «آفتاب» مردم بخواند؛ مردم را در تشخیص دشمنان خود گمراه می‌سازد، بخصوص وقتی می‌بینند که «آفتاب» روشنفکر ما بیشتر از اینکه بر بام مردم تابیده باشد، خانه‌های تاریک دشمنان مردم را روشن نگهداشته است.

آفتابی که نتوانست با نوراش جنایت‌های حزب دموکراتیک خلق را افشا کند، و به عوض به تن‌های فرسوده جنایتکاران خادی گرما بخشد؛ وقتی نتوانست تیرگی جهادی را بسوزاند، بلکه خود سایه شد؛ وقتی نتوانست علیه کشتار بیست ساله استعمارگران خارجی خشم مردم را شعله‌ور سازد، بلکه به مستی «دختر»ش در خاکستر اجساد توده‌ها راضی شد؛ وقتی نتوانست بر خرمن جنایت‌های فاشیست‌های دینی از جنس طالب و غیر طالب جرقه شود و سرد و کرخت باقی ماند؛ با دریغ و درد باید گفت که دوستان، آفتاب تان مدتها قبل مرده بود!

شعر هغه تالار نه دی

چې په کې شتمن، مفتخواره

د قپټو پرتو لپاره راټول شي

شعر ډېر ستر دی

د ټولو نیکمرغو، بدمرغو په مخ

د ټولو هغو په مخ چې د ویلو هوډ یې لري

یو شان پرانیستی کور دی

کارگران افغانستان و زندگی....

د مرگ د انتظار له سلول څخه

مومیا ابوجمال (امریکایی)، د ۱۹۹۴ کال دسمبر

بگذریم از اینکه سطح کارگران بیکار بیش از پیش افزایش یافته است و این خود سطح استثمار طبقه کارگر را بالا برده است. در حال حاضر کارگران کشور ما، ارزان ترین نیروی کار در کشورهای منطقه به شمار می رود.

کارگران و زحمتکشان کشور ما چندین دهه است که در چنگال خونین عفریت ها و دیوهای خونخوار قرار دارند. این دیوهای خون آشام، جز فلاکت و دربدی و بدبختی به کارگران و زحمتکشان چیزی دیگر اعطا نکرده اند، که کرده هم نمی توانند. عفریت طالب، ادامه عفریت جهادی و دولت پوشالی است و این دایره خبیثه ستم، سال هاست که زندگی کارگران و زحمتکشان کشور ما را جهنمی ساخته است. ماهیت مجاهد کراسی و ملاکراسی جز ضدیت با زحمتکشان و زندگی شرافتمندانه آنان چیز دیگر نیست، چنانچه ستمگران خارجی هم ماهیت جهادی ها و طالب ها بودند و هستند. بیجا نیست که حاکمان فاشیست کنونی بر راهی می روند که قبل از آنان، جهادی ها و ستمگران خارجی رفته اند و در آینده هم خواهند رفت.

جامعه ما بطور کل به دو قطب تقسیم شده است: قطب اکثریت زحمتکشان (کارگران، دهقانان، اهل کسبه و سایر فرودستان) و قطب اقلیت چپاولگران، انگلی ها و قاتلان. جهادی ها، طالبان، داعشی ها و ستمگران خارجی در قطب اقلیت قرار دارند که ماهیتاً خصم و دشمن زحمتکشان هستند. اینها مأموریتی جز ویران کردن زندگی زحمتکشان ندارند و اگر امروز می بینیم که امارت اسلامی طالبان با دربدر ساختن بیشتر کارگران و زحمتکشان، با زجر دادن آنان، با بیکار ساختن و گدا ساختن آنان زندگی طاقت فرسا و دوزخی برای کارگران و زحمتکشان رقم می زند، ادامه همان خصومتی است که فکر و باور تمام بنیادگرایان اسلامی و اربابان خارجی شان را می سازد. نه بنیادگرایی اسلامی، نه «جمهوریت» استعماری و نه ستمگران خارجی، هیچ کدام نمی توانند مسبب رفاه و آسایش کارگران و زحمتکشان باشند.

برابری، دموکراسی مردمی، جمهوریت دموکراتیک حقیقی، رفاه و آسایش برای کارگران و زحمتکشان میسر نیست، مگر از طریق همبستگی و تلاش برای تغییر. کارگران و زحمتکشان، چنانچه گفته شد اکثریت جامعه ما را تشکیل می دهند و نباید اجازه بدهند که اقلیت طفیلی و قاتل بر آنها حکم برانند. اگر حکمی در کار باشد، این حکم اکثریت بر اقلیت باید باشد. کارگران، زحمتکشان و سایر فرودستان به حیث اکثریت جامعه باید در جایگاهی قرار داشته باشند که بر اقلیت طفیلی حکم برانند و از منافع اکثریت به دفاع برخیزند. این امر نیازمند همبستگی میان کارگران، دهقانان، اهل کسبه، روشنفکران پیشرو و روشنگر و سایر انسان های متعهد به منافع اکثریت مردم است.

راه نجات کارگران از ستم و تعدی، راه راهی تمام زحمتکشان از فلاکت و مصیبت و ظلم؛ نه راه طالب است، نه راه جهادی، نه راه تکنوکرات جاسوس و خاین و مزدورچه استعمارگران، بلکه راهی است که با دستان خود کارگران با همیاری سایر زحمتکشان رقم می خورد؛ این راه تنها راه پیروزی کارگران بر ستم و جنایت است.

اول می، روز همبستگی کارگران شکوهمند باد!

د انسان لاس ولگيري او وغواړي هغه د ځان لپاره په يو مادي او واقعي شي بدل کړي، چوي.

دا تمه هم نشته، چې رسنی دې په دې هکله خبرونه خپاره کړي. رسنی هېڅ هم نشي کولای، ځکه چې د رسنیو او حکومت گټې او همدا ډول د لویو کسرونو گټې، چې د دې دواړو د خدماتو له امله په پښو ودرېدلي دي، سره ډېرې نژدې او له یو بل سره غوټې شوې دي.

خو زه کولای شم دا کار وکړم.

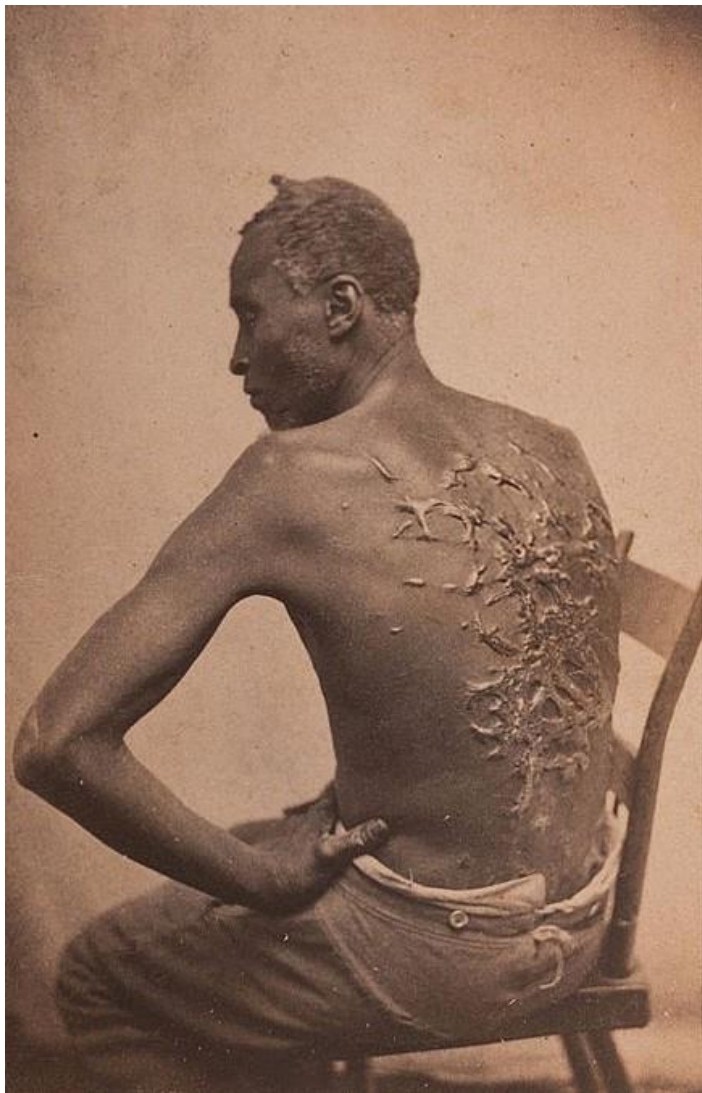
زه به دا کار وکړم، ان که مجبوره ووسم
د مرگ تر سیوري لاندې یې تر سره کړم.

زه د هغه ناعادلانه حکم پر ضد مبارزې ته ادامه ورکوم، چې زما په اړه صادر شوی دی. شاید بریالی شم یو څه خطرناکې افسانې له مینځه وېسم، هغه افسانې، چې زموږ پر فکرونو تپل شوي دي. د مثال په توگه په محکمې یا زموږ په قضایي پلاوي کې د بی پرتوب له حق څخه د برخمن کېدلو افسانه؛ له خپل ځان څخه د دفاع د حق لرلو افسانه؛ یا اصلاً د یوې سالمې محاکمې د حق لرلو افسانه.

تقریباً دا ټول یې واقعي حقونه نه دي، بلکې د شتمنو او ځواکمنو امتیازات دي. د بېوزلو او نیستمو لپاره دا د صابون د هغې حباب په څېر دی، همدا چې ورسره

شلاق ثروت

از برده گی تا سرمایه داری

کمون پاریس گرفته تا انقلاب اکتبر و انقلاب چین و... همه، شلاقداران سرمایه را به مضاف طلبیده و بر ویرانی ثروت خصوصی آن، مالکیت اجتماعی بنا کرده بودند.

تاریخ به پایان خود نرسیده، تا سرمایه و کار در کنار هم اند، نبرد این دو کماکان ادامه دارد و به یقین می توان گفت که تاریخ دیر یا زود شاهد کمون های دیگر خواهد بود و شعله آزادی شلاق ثروت و تازیانه حقارت را خاکستر خواهد کرد.

و خدمات و سیستم های تکنالوژی، چه زندگی هایی را که با استثمار به باتلاق نیستی می کشند.

اگر در دوره برده گی، سپارتاکوس با اعتراض خشمگین ناقوس رهایی را به صدا درآورد و میلیون ها برده برای آزادی بپاخواستند؛ در بردگی سرمایه داری کنونی نیز ناقوس های فراوانی علیه ثروت سرمایه به صدا درآمده و به ثمر نشسته است. از نخستین نبرد در

کشی به تولید ثروت و دارایی برای طبقه برده دار می پرداختند و با جنگ های گلاادیاتوری زمینه تفریح این طبقه حاکم را مساعد می ساختند؛ صدها شورش برده گان علیه ستم طبقه حاکم درج تاریخ گردیده و نام نامی سپارتاکوس را نگین مبارزه علیه بهره کشی ساخته است. عظمت این مقاومت و مبارزه را می توان در کمر شلاق خورده گوردن دید، که در هر پیچ و تاب آن شورش و اعتراض به مشاهده می رسد.

نبرد برده ها، آغاز نبرد طبقاتی در تاریخ است. این نبرد برای نخستین جرس آزادی ستمدیدگان از یوغ زجر و ستم نواخت و با خون برده گان فانوس رهایی ستمدیدگان را روشن ساخت.

در جامعه طبقاتی، آزادی در مالکیت بر ثروت و سرمایه است و بنده گی و برده گی در تهیدستی و فرودستی. آنهایی که صاحب مال و منال و سرمایه و ثروت اند، هم آزادی دارند و هم مالکان دموکراسی اند؛ اما در اردگاه تهیدست ها نه آزادی برای ستمدیدگان وجود دارد و نه دموکراسی که بر حکم آن بتوانند صاحب مال و ثروت و سرمایه باشند. آزادی واقعی تهیدستان و فرودستان زمانی مسیر است، که سرمایه را از چنگال ستمگران بکشند و به مالکیت جمعی، به مالکیت همه فرودستان تبدیل کنند. نبرد میان این دو اردوگاه، نبرد طبقاتی است که از آن گریزی نیست.

شلاق «دموکراسی» ثروت و استبداد امروز خونبارتر از دوران برده گی بر زحمتکشان و ستمدیدگان فرو می آید. تازیانه چرمی برده گی اکنون به مادر بم ها، بم های خوشه ای، سلاح بیولوژیک و قتل عام های کودکان و زنان و مردان تبدیل شده است، بگذریم از اینکه مالکان وسایل تولید

جامعه برده گی نخستین جامعه طبقاتی حیات بشر است. مناسبات تولیدی در جامعه کمون، که بر اشتراک جمعی نهاده شده بود، بادر نظر داشت رشد نیروهای مولده جایش را به جامعه مبتنی بر طبقات (برده و برده دار) خالی کرد. اکثریت جامعه به برده گان تبدیل شدند و اقلیت جامعه به مکیدن آخرین قطره های خون بردگان پرداختند. اقلیت طفیلی با شلاق ثروت، مالک جان و تن و زندگی اکثریت برده گان شد. این نیروی جدید کار به زودی، اشتهای طبقه حاکم را برانگیخت و قاچاق برده به یکی از پر سودترین تجارت جهان تبدیل شد.

صدای کشار تازیانه ستم بردگی را می توان به خوبی در کمر شلاق خورده «گوردن» که بنام «پیتر شلاق زده» یا «پیتر مستمند» مشهور است، هنوز شنید. گوردن که در سال ۱۸۶۳ از زیر ستم در مزارع پنبه کیتان «جان لینون» در لویزیانا گریخت، پس از طی راه های مشقتبار و تحمل رنج های فراوان خود را به مناطق شمالی و به ارتش اتحادیه رسانید.

عکسی از او، که با نام «پشت شلاق خورده» نشر شده، یکی از عکس های معروف جهان است که وضعیت برده ها را در ایالات متحده آمریکا به خوبی نشان می دهد، در کشوری که هنوز هم بردگی مدرن سرمایه داری میلیون ها کارگر و تهیدست را با شلاق سرمایه منکوب می کند.

میلیون ها برده در شدیدترین بهره

د بنسټپالانو له خونړيو منگولو...

بل په آخوړ تړل شوي او په هماغه موگي شينډرې. د ملي توب لومړنی ستنه، خپلواکي او استقلال لرل او د دموکراتیکو ارزښتونو بنسټيزه ستنه د ولسي پرگو دموکراتیک حق رعایتول دي، څه چې نه یې بنسټپالان لري او نه یې گوداگان، څه چې نه یې بنسټپالان رعایتوي او نه یې گوداگان، بلکې دواړو د خلکو دموکراتیک حق، ولسي دموکراسي او دموکراتیک ارزښتونه په وینو لږلي او خپلي دي.

هغوی چې پر گران هېواد د بهرنیو ستمگرو بمباریو ته ایتونه کول او د بېوزلو انسانانو وژل یې د «دموکراسۍ» او «جمهوریت» تر نامه لاندې په لېوالتیا بدرگه کول، نه ملي دي او نه دموکرات؛ هغوی چې د بهرنیو جهادي گوداگان ول او یا هم په خپل منځني تنظیمي جگړو کې زرگونه انسانان ووژل، ولوتول او هېواد یې په کنډواله بدل کړ د ملت ضد او د دموکراتیکو ارزښتونو غلیمان وو او دي او هغوی چې د اسلامي امارت په چوکاټ کې د امریکي، انگلیس، سعودی او پاکستان د پروژې په توگه د ملت پر اوږو سپاره شول او ملت یې قصاص او تر شلاق لاندې ونيو او بیا شل کاله یې ولس په انتحاري بریدونو کې په وینو ولرو او بالاخره د دوځې د قراردادیانو په توگه پر ارگ ونوتل، هر څه کېدای شي پرته له ملي ځواک څخه.

د یادونې وړ ده، چې هغه وطن پلورونکي خلقیان او پرچمیان چې لاسونه یې د ولس پر وینو سره دي او د غلامانو په توگه یې یو ستمگر دولت رهبري کاوه، په هېڅ ډول ملي او دموکرات گڼل کېدای نشي، په تېره بیا، چې ځینې یې د جهادي ډلو سره د

ولس پر ضد ودرېدل او ځینې یې له طالبانو سره او ځینې هم وروسته له بهرنیو ستمگرو سره د ولس چارماری ته ملا وتړله.

خو دا په دې مانا نه ده، چې یوه پدیده په خپل ضد بدلیدلی نشي. که چېرې هغه خلقیان، پرچمیان، جهاديان، تکنوکراتان، طالبان (البته په انفرادي ډول، ځکه په ډله ایز یا سازمانی ډول ناشوني بریښي) د خپلو ډلو پر تېرو جنایتونو او خیانتونو اعتراف وکړي او له دې جنایتکارو ډلو سره په څرگند ډول خپل برېکون اعلام کړي او پر ملي - دموکراتیکو ارزښتونو باور پیدا کړي، بی له شکه د ملي - دموکراتي جهې په پیاوړې کې گټور تمامېدای شي.

ملي - دموکراتان څوک دي؟

له هغه ځایه، چې د افغان ملت ۹۵ سلنه دهقانان، کارگران او نور زیارکښه وگړي جوړوي، نو هغه څوک ملي گڼل کېږي، چې د دې ستمخپلو انسانانو له منافعو او گټو ننگه او ملاتړ وکړي. د دې ۹۵ فیصده زیارکښو او بېوزلو وگړو منافع څه ده؟ دهقانان، کارگران او نور بېوزله زیارکښان غواړي په یوه خپلواکه، آزاد او مستقل هېواد کې ژوند وکړي. د هېواد منابع او سرچینې د همدې زیارکښانو په چوپړ کې وي، نه د یو موتي لوټمارو شتمنو په واک کې. د ملت ۹۵ سلنه وگړي د هېواد اصلي واکداران او واکمنان وي، سیاسي قدرت د ملت د اکثریت په لاس کې وي او د هېواد برخلیک د همدې ۹۵ سلني وگړو په لاس وټاکل شي. د ملت اکثریت لپاره ملي منافع، یانې د همدې اکثریتو ولسونو د منافعې خونديتوب په مانا ده. دا ۹۵ سلنه

افغانان باید د خپل کور (هېواد) مالکان او څښتنان شي، هر هغه څوک چې د ملت د اکثریت، چې هماغه کارگران، دهقانان او نور بېوزلي انسانان دي، له همدې منافعې او گټې څخه دفاع او ننگه وگړي یو ملي انسان شمېرل کېږي.

ملي انسان هغه کس ته وايو، چې جاسوس نه وي، هېوادپلورنکی نه وي، لاسونه یې د خلکو په وینو سره نه وي، د ستمگرو لاسپوڅی او گوداگی نه وي، له هر ډول ستمگر څخه کرکه ولري او له خپل هېواد او ولس سره مینه ولري. ملي انسان هغه دی، چې د اکثریت ولس تر څنګه ودرېدلی وي، ځکه د ملت اساسي برخه همدا زیارکښه ولس دی نه هغه پینځه سلنه لوټمار او ستمگر ځایان. هر هغه څوک چې د ولس له اکثریت سره مرسته کوي، چې د خپل هېواد څښتن وي، د سرچینو او منابعو صاحب یې وي، د هېواد سیاسي برخلیک او واک ولس وټاکي، پر ولس او پر هېواد د بهرنیو یرغلونو په وړاندې له ولس سره د ولس د منافعې لپاره ودرېږي، هغه ملي انسان گڼل کېږي. د یو ملي انسان موخه، د ملت د اکثریت، یانې د کارگرانو او بزگرانو او نورو زیارکښو او ستمخپلو وگړو هوساینه او آزادي ده.

د دې تر څنګ یو ملي کس باید دموکرات وي، ځکه بی له دموکراتیک حاکمیت او واکمنۍ څخه د ملت د اکثریتو وگړو منافع نشي تامیندلی. د افغانستان معاصر تاریخ په روښانه توگه ښکاره کوي، چې ملي غورځنگونه که له دموکراتیکو ارزښتونو سره مل نشي، بریا یې ناشونی ده. د یو

هېواد د میشتو وگړو استقلال او خپلواکي هغه وخت خوندي پاتې کېدلی شي، چې د دموکراتیکو ارزښتونو پر بنسټ آباد شي.

دموکراتیک ارزښتونه کوم دي او څوک دموکرات گڼل کېدلی شي؟

ولسي دموکراسي د دموکراتیکو ارزښتونو اساسي او بنسټيزه ستنه ده. ولسي دموکراسي هغه دموکراسي ده، چې د ولسونو د مبارزې او زیار او هاند په پایله کې تر لاسه شي، نه دا چې د بي ۵۲ په وسیله راوغورځول شي. هغه دموکراسي، چې ولسونه یې د مبارزې او کوښښ او سیاسي تشکل په پایله کې لاس ته راوړي، هېڅ څوک یې له ولس څخه اخیستلی نشي. خو هغه «دموکراسي» چې د «غت غت بمونو» او بي ۵۲ په وسیله راوړلې او یا صادر شوي وي د بي ۵۲ له بېرته الوتې سره سم غونډیږي، څه مو چې ولېدل. د بي ۵۲ «دموکراسي» نه یوازې دا چې د ولس ملاتړ یې تر لاسه نکړ، بلکې د ولس له کرکې او انزجار سره هم مخ وه، ځکه دا «دموکراسي» نه یوازې چې د ولس لپاره نه وه، بلکې د ولس د وینې تویولو، وژلو، لوټلو او پر جونگرو او کورونو یې د بمبار «دموکراتیکه» پروژه وه، دا «دموکراسي» یوازې د یوې کوچنې سلني هېوادپلورونکو تکنوکراتانو او جهادیانو په گټه ده، چې په ښکاره توگه د بېوزلو ولسونو په وینو خړوبېدله.

ولسي دموکراسي، څنګه چې پورته وویل شول د ولس په مټ او بازو تر لاسه کېږي، نه د پروژې په ډول او د خیرات ورکولو له مخې. په ولسي دموکراسي که لوټماران، ظالمان،

د بنسټپالانو له خونړيو منگولو...

ستمگران، گوداگان، بنکېلاکپالي او خاينان نه يوازې دا چې ځای نه لري، بلکې په جدي توگه ځپل کېږي او برعکس يې ولسونه له خپلو ټولو دموکراتيکو حقونو څخه برخمن کېږي. په دی دموکراسۍ کې ولس کولای شي خپله سياسي اراده پر سياسي واک تحميل او واقعي سياسي آزاديايې تر لاسه کړي، نه دا چې د لوټولو په تور بازار کې د شتمنو د گټو د خونديتوب لپاره د دموکراسۍ تر نامه لاندې وځپل شي، وغولول شي او قرباني شي.

د دموکراتيکو ارزښتونو يوه بله اساسي سننه سيکيولاريزم دی. له سيکيولاريزم پرته، ولسي دموکراسي نشي رامېنځته کېدلای.

د افغانستان ولس په بېلابېلو دينونو او مذهبي گروهو وېشل شوي دي. دموکراتيک ارزښتونه دا اړينيوي، چې ټول ولس، د دين او مذهب او فرقه ايزه گروهې پرته د قانون، سياسي ځواک، فرهنگ، اقتصاد او ټولنيزو چارو په برابر کې يو ډول مقام ولري. دموکراتيکه ټولنه يانې د گرده ولس ټولنه، بې له دې چې دين يا مذهب يې په پام کې ونېول شي. نو د يوې دموکراتيکې ټولنې د جوړېدلو لپاره يو دموکرات بايد په سيکيولاريزم باور ولري او دين له سياست، قوانينو، پوهې او نورو ټولنيزو او اقتصادي چارو څخه جلا او د هر چا خصوصي کړنه وگڼي. هر هغه دموکرات، چې پر سيکيولاريزم باور ونلري، هغه يو دروغجن او کاذب دموکرات دی، چې يو جهادی «دموکرات» دی، چې په اصل کې يو شرمندونکی بنسټپال دی. همدا اوس گورو چې

جهادپان څنگه په درواغو ځانونه «دموکراتان» گڼي، داسې «دموکراتان» چې له سيکيولاريزم کرکه کوي او د ناورين په سترگه ورته گوري.

دموکراتيک ارزښتونه د خلکو د برابرۍ له بهير سره مرسته کوي، مرسته کوي چې ولسي پرگني د استبدادي ستم او ظلم څخه وژغورل شي. نو يو دموکرات، د دموکراتيکو ارزښتونو پلي کېدل د هېواد او ولس د ژغورنې لپاره لازمي او اړين بولي او په دې لړ کې بې دريغه هڅه کوي او يا د خپل وس سره سم د دې بهير له مرستې ډډه نکوي. هغه څوک چې له «نړيوالو» او بهرنيو ستمگرانو څخه دموکراسي او دموکراتيک ارزښتونه غواړي، يا په بله وينا د دموکراسۍ او دموکراتيکو ارزښتونو سوالگري او درويزگري کوي، هغه نه ملي دی او نه دموکرات. هغه د سينگار شوی او خونړی «دموکراسۍ» او د «متمدن» استبداد او بلوس يو زرخړيده مریې دی.

د دموکراتيکو ارزښتونو يوه بله سننه په ټولنه کې د مېرمنو ونډه ده. په حقيقت کې د دموکراتيکې ټولنې د دموکراسۍ ترماميتر، په ټولنه کې د ښځو نقش او رول دی. دموکراتيکه ټولنه نه يوازې دا چې په نرسالاری باور نلري، بلکې مېرمنو او سروو ته د ټولنې د دوو فعالو انساني ځواکونو په سترگه گوري او دواړه د پرمختگ او تکامل محرک ځواکونه گڼي. دموکراتيکه ټولنه، د ټولنې پرمختگ، بريا او تکامل بې د مېرمنو له ونډې ناشونی گڼي او هر هغه سياسي، اجتماعي او اقتصادي او ... غورځنگ او

خوځښت، چې په کې ښځې گډون ونلري، ماته يې حتمي گڼي.

د پورتنیو مواردو تر څنگ، يو دموکرات انسان ملي پيوستون هڅوي او د اقوامو تر مينځ د اتحاد او اتفاق لپاره کار کوي. البته د يادونې وړ ده، چې يو دموکرات په هېڅ توگه يو لوټمار، قاتل، ستمگر، جاسوس، نوکر او مریې د هېڅ قوم استازی نه گڼي او له ملي پيوستون او د قومونو تر مينځ د اتحاد او اتفاق څخه موخه يې د بېلابېلو قومونو او ميليټونو د زيارکښانو او بېوزلو تر مينځ اتفاق او اتحاد دی تر څو د يوه ځپانده ځواک په توگه خپل تاريخي رول ولوبوي.

ملي - دموکراتان څه کولای شي؟

يو ملي - دموکرات تر ټولو لومړی بايد د فرد په توگه خپل نقش ولوبوي. ملي منافعې مشخصې کړي او دموکراتيکو ارزښتونو ته کار وکړي. په خپل کور او گاونډ کې، په خپله سيمه او ښار کې، په کلي او بانډه کې تل د زيارکښانو له منافعې څخه، چې په حقيقت کې د ملي منافعې يو اصلي او بنسټيزه رکن دی، دفاع وکړي. بې له دې چې د جنايتکارانو قوم او مليت او ژبه په پام کې ونيسي، د ټولو جنايتکارانو کرغېړن اعمال او کړنې افشا کړي. له هر ډول ستم او بلوس څخه د ولس د خلاصون او ژغورنې ملاتړ وکړي او په دې ډگر فعاله ووسي. لنډه دا چې د آزادۍ غوښتنې په بار ذهنيت جوړونه يو تر ټولو مهم گام دی، چې يو ملي - دموکرات يې بايد له خپل ټول سره تر سره کړي.

همدا ډول يوه ملي - دموکراته ډله يا سازمان بايد د پورتنیو مواردو په رڼا کې هڅه وکړي چې له نورو ملي - دموکراتو ډلو او سازمانونو او گوندونو سره، له کوچنۍ مرستې پيل او د يو بل د ملاتړ او حمايت تر څنگ نور کوټلي گامونه واخلي. مشترک ټکي لا غښتلي کړي او

له گډ سياسي دريځ نيولی تر مشترکو عملي کړنو پورې د يو بل تر څنگ ودريږي. دا ډلې او سازمانونه، نن به له يو بل سره يوازې څو مشترک ټکي پيدا کړي، سبا به يې غښتلي کړي، بل سبا به مشترک سياسي دريځ غوره کړي او بالاخره به په يووالي او پيوستون سره په سياسي ډگر کې خپل رول ولوبوي.

همدا ډول هغه کيڼ سازمانونه، چې پر هېوادپالنې، هېواددوستۍ، ملي منافعو او پر دموکراتيکو ارزښتونو باور لري، تر ټولو لومړی بايد پر يوې مشترکې سياسي ملي - دموکراتيکې جهېې کار وکړي. شايد کيڼ سازمانونه د بېلابېلو کړنلارو له امله ونشي کړای ژر په يو سرتاسري او يا په يو سياسي کيڼ گوند واوړي. خو پر يو مشترک ملي - دموکراتيک کار پانگونه آسانه او مقدوره ده. کيڼ سازمانونه او ډلې کولای شي له کوچني، تر ټولو کوچني گډ ملي - دموکراتيک کار څخه پيل وکړي؛ له دې پرته له بېلابېلو «ايزمونو» څخه غږېدل، په خيالاتو کې د افغانستان وروسته پاتې ټولنيزه او اقتصادي بڼه «پانگواليزه» کول او بيا ورته د «انقلاب» نسخې جوړول، هغوی باييزو ته پاتې کيږي، چې يو قروټی يې د مجلسونو تودولو لپاره وايي.

کيڼ سازمانونه او ډلې ستر مسئوليتونه او دندې په غاړه لري. له دې څخه يې يوه، په ملي - دموکراتيک کار کې سره نژدې کېدل، پر يو ملي - دموکراتيک دريځ راغونډېدل او په يوې ملي - دموکراتيکې جهېې کار کول دي. که کيڼ سازمانونه دا ابتکار او خلاقيت تر سره کړای شي، بې له شکه د بنسټپالانو په وړاندې به د يو الترناتيف په توگه راپورته او د ټولنې د راډيکال بدلون لپاره به خورا مثبت او اغيزناکه گامونه واخيستلی شي.

د بنسټپالانو له خونړیو منگولو څخه د ژغورنې لار د ملي - دموکراتیکو ځواکونو یووالی دی

د دې تر څنگ طالبان هم د اسلام په چوکاټ کې ځانونه د «ملي» منافع مجاهدین گڼي او داسې نورې ډلې تپلې هم شته چې ځانونه ملي - دموکراتان گڼي.

خو د بنسټپالانو د بېلابېلو مذهبي ځېلو او د بهرنیو ستمگرو د لاسپوڅو، ملي - دموکراتیکه ادعا یوه ابته او بېهوده ادعا ده، چې د ملت د دوکه کولو او د ځېلو گټو د خونديتوب په موخه یې کوي. څه چې څرگنده ده، مذهبي بنسټپالان او د ستمگرو بهرنیو گوداگان، نه ملي دي او نه دموکراتان؛ ټول هغه مرییان او غلامان دي چې د ۹ مخ

او ستم ځېلو ته هوساینه او آزادی غواړي او له ټولنې څخه د ستم او زېښاک ټولول خپله دنده گڼي.

خو چا ته ملي - دموکرات ویلی شوو؟

دا پوښتنه په اوسنیو شرایطو او حالاتو کې، چې یو شمېر کسان ځان ته ملي - دموکرات وايي، یوه مهمه پوښتنه ده.

لیدل کېږي، چې د امریکا او لودیځ تېر گوداگان او د سیمې د ځینو هېوادونو لاسپوڅي ځانونه ملي - دموکراتان گڼي او د جمهوریت کوکاري وهي. همدا ډول، جهادیان هم د ملیتوب او دموکرات توب ادعا لري او د «ملي» تر نام لاندې یې گڼې شوراگانې او جبهې جوړې کړي دي.

بنسټپالې ډلې دي، چې ټول د بلوسگرو دولتونو مرییان دي. دا درې ډلې د ولسونو د غلیمانو په جبهې کې ځای لري. طالبان، جهادیان او داعشیان، چې ټول مذهبي فاشیستان دي، نه یوازې دا چې د بېوزلو خلکو گڼې تامینولی نشي، بلکې دنده او ماموریت یې د خلکو وژل، ربړول او لوتل دي؛ له همدې سره خپل انگلي ژوند پایي.

نو پوښتنه دا ده چې د بېوزلو ولسونو او پرگنو د گټو ملاتړي څوک دي؟ په لنډو کې ویلو شوو، چې د خلکو د ریښتني آزادی او هوساینې ملاتړي ملي - دموکراته انسانان دي، هغه انسانان دي، چې په برابری او انسانیت باور لري

افغانان له لسیزو راپدېخوا د فاشیستو بنسټپالانو په منگولو کې کرپړي، د دې کړاو یو لامل، د ملي او دموکراتیکو ځواکونو د گډې جبهې نشتون دی. همدا بنسټپالان دي، چې کله د جهادي او کله هم د طالب او داعش په جامه کې، د ستمگرو بهرنیو ځواکونو او د سیمې د مرتجعې دولتونو د ښکېلاکگرانه سیاست د پلې کېدلو لپاره ستمځپلې افغانان وژني او ربړوي.

په دې وخت کې د بنسټپالانو درې ډلې، په بېلابېلو کچو افغانان ربړوي. طالبان، جهادیان او داعشیان هغه درې فاشیستي

کارگران افغانستان و زندگی و طاقت فرسای زیر ستم

امپریالیست های امریکایی و ناتوی مزدوران ارزان تری را نسبت به مزدوران «جمهوریت» بر اریکه قدرت در ارگ نصب کرده اند؛ در زندگی کارگران، نه تنها تغییر مثبتی بوجود نیامده، بلکه بر فقر و ناداری آنان افزوده شده است. ده ها هزار زن کارگر که در ادارات دولتی و غیر دولتی کار می کردند، از کار رانده شده اند، تقاعد کارگران متقاعد متوقف شده که وضع معیشت آنان را به پائین ترین سطح ممکن کاهش داده، خیابان های شهرهای بزرگ و شهرهای کوچک با کارگران روزمزد پر شده، شمار قابل توجه کارگران به ایران و پاکستان فرار کرده اند و یا هم در صدد فرار هستند ص ۷

ناداری، بیماری، اعتیاد، بیکاری و بلاهایی از این نوع شناسنامه کارگران و زحمتکشان شده بود؛ بگذریم از اینکه خیابان های شهرهای بزرگ با کودکان کار و خانم هایی که شغل شان دریاوزه گری بود، پر شده بودند.

در روستاهای کشور فاشیست های طالب و داعش با زجر دادن دهقانان از یک طرف و بمباران نیروهای امریکایی و ناتوی بر خانه و کاشانه روستاییان و چایه های شبانه دولت پوشالی از طرف دیگر، آنان را ناگزیر به فرار به شهرها ساخته بودند و در شهرها، این دوزخ سوزان برای زحمتکشان، آنها سرنوشتی جز تبدیل شدن به کارگران روز مزد نداشتند.

با این وضعیت دردناک، اکنون که

چپاولگران مافیایی دولت پوشالی با سرمایه گذاری در معادن زغال، طلا و ... کارگران فراوانی را در زیر تلی از زغال و سنگ دفاع می کردند و جهادی ها از این طبقه برای باندهای تبه کارانه شان سرباز گیری می کردند.

ستمگران ناتوی با پیاده کردن اقتصاد بازار این طبقه را بیش از پیش پراکنده و به ناداری می کشاندند و به بردگان مافیایی اقتصادی تبدیل می کردند. با فقر روزافزون طبقه کارگر و سایر زحمتکشان، ثروت در دست عده ای معدودی از چپاولگران، به خصوص جهادی ها، که حمایت بی دریغ نیروهای امریکایی و ناتوی را با خود داشتند، متراکم می شد. کوتاه این که: کشتار، قتل، شکنجه، فقر،

طبقه کارگر افغانستان از تهیدست ترین طبقات کشور ما به شما می رود. این طبقه مثل سایر طبقات زحمتکش، با زمامداری ستمگران و قاتلان بیش از پیش در باتلاق نیستی، ناداری، فقر و رنج فرو می رود. در بیست سال اشغال کشور ما بوسیله امریکا و ناتو و حاکمیت دولت پوشالی تکنوکرات - جهادی، کارگران در کنار سایر زحمتکشان فرودست؛ قربانیان اصلی جنگ ستمگرانه بودند.

فاشیست های طالب و داعش؛ کودکان، زنان و مردان این طبقه فرودست را در حملات انتحاری و بم گذاری در شهر ها و شاهراه ها می کشتند، در معادن ذبح می کردند و به رگبار می بستند.